

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg kan også tilsi­ge vort partis støtte til det pågældende forslag, men efter den konservative ordførers indlæg vil jeg da godt sige, at vi gør det på det grundlag, at dels er der tale om ajourføring og en opfyldelse af tidligere givne løfter, og dels findes der en bemærkning om, at tjenestemændenes central-organisationer har haft det forelagt og ikke har haft nogen bemærkninger til det. Derfor kan vi støtte forslaget.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Også her er jeg i den situation, at jeg i bred almindelighed, dog ikke over hele linjen, kan takke for en velvillig indstilling til forslaget.

Hr. Lembourn kredsede lidt omkring mulighederne for ved tilbagevendende gennemlæsning af forslaget at fatte, hvad det egentlig var for problemer, det drejede sig om. Ingen vil jo beskyldte hr. Lembourn — for at bruge hans eget udtryk — for tungnemhed i denne forbindelse. Det er klart, at hr. Lembourn naturligvis forstår sproget særdeles vel. Det kan måske derimod knibe en lille smule, når det drejer sig om de problemer, sproget dækker over, og her skal jeg villigt sige, at hver eneste gang man dykker ned i en tjenestemandsovgivning, så vil der være mange paragraffer, man er nødsaget til at vende tilbage til, fordi det er en noget usædvanlig problematik, man her kommer til at beskæftige sig med. Det er noget, man ikke til daglig er særlig optaget af måske, men i særdeleshed ved lejligheder som denne. Jeg skal prøve på i det kommende udvalgsarbejde at forvandle hr. Lembourn til ikke blot at være et medlem af udvalget, der vil behandle forslaget, men også behandle det velvilligt. Det skal jeg gerne give tilsagn om.

Må jeg sige til hr. Lars Emil Johansen, at det er jo sådan, at 55 års reglen, ja vel, det er et gammelt privilegium, det her drejer sig om, men det er måske ikke nogen helt urimelig måde — eller har ikke været det — at tilgodese de ikke hjemmehørende på, når de har skullet tilbringe mange år i Grønland. Det er ikke, fordi jeg tror, de har opfattet det som nogen straf at være i Grønland. Tværtimod tror jeg, at de fleste mennesker, som har arbejdet i Grønland, taber deres

hjerter i Grønland. Men det har altså været et led i deres aflønning. Enhver pension skal jo ses som et led i aflønningsproblematikken i øvrigt, og her tør jeg nok sige, hvis vi spekulerer over den lønpolitiske linje, der har været fulgt fra 1971 på henstilling fra Grønlands landsråd, at ikke mindst tjenestemændene i Grønland, hjemmehørende og ikke hjemmehørende, i forhold til arbejderne, Grønlands Arbejder Sammenslutnings område, GAS-området, jo i og for sig ikke har været særlig velvilligt behandlet i de år, der er gået. Når vi nu engang i næste uge eller næste uge igen skal behandle et par grønlandske lovforslag til, så vil det blive særdeles klart, at man heller ikke ved de kommende overenskomstforhandlinger agter fra regeringens side — og formentlig heller ikke fra folketingets side — at tilgodese tjenestemændene, hverken de ikke hjemmehørende eller de hjemmehørende, i særlig grad. Derfor er det altså nok en ret så rimelig ting at betragte hele pensionsproblematikken i sammenhæng med lønudviklingen, den måde, man lønmæssigt behandler folk på. Jeg kan huske, at vi tilbagevendende, også når det drejer sig om det danske arbejdsmarked, i debatten særdeles indgående har beskæftiget os med det rimelige i, at man har flere forskellige aflønningssystemer og flere forskellige pensionssystemer. Det er en meget vanskelig problematik. Jeg beder om, at man måske kan tage en drøftelse i udvalget af dette spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, der den 3. marts d. å. er nedsat til behandling af lovforslag vedrørende Grønland. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om uddannelse af børnehaver og fritidspædagoger.

(Lovforslag nr. 138. Fremsat 11/3 75).